

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslagets Paragraffer og Spørgsmaalet om dets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslagets §§ 1—2 (se Tillæg A. Sp. 2601) samt dets Overgang til tredje Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den følgende Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Udskydelse af Revisionen af Lov Nr. 263 af 28. Juni 1920 om Oprettelse af et under Chefen for Statspolitiet sorterende Ordenspolitiet i de sønderjydske Landsdele.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 54).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslagets Tekst og Spørgsmaalet om dets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslagets Tekst (se Tillæg A. Sp. 2603) samt dets Overgang til tredje Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Statsansættelse af Dommerfuldmægtige ved Underretterne udenfor København.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2615).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Nygart: Det Spørgsmaal, vi nu skal behandle, har været fremme mange Gange her i Rigsdagen. Lige fra den første Gang, da Forslaget om en Retsplejereform kom frem, har ogsaa Spørgsmaalet om Retsbetjentfuldmægtigenes Stilling været fremdraget, og der har stadig været Uvillie imod, at de privat ansatte Retsbetjentfuldmægtige drev privat Praksis. Jeg skal ikke komme dybere ind paa de Ulemper, som kan

opstaa derved; Sagen er kendt og har, som sagt, været drøftet mange Gange før. Under Behandlingen af Retsplejeloven blev der flere Gange af Folketinget indsat Bestemmelser om, at de paagældende skulde fast ansættes og ikke maatte drive privat Erhverv, men hver Gang blev disse Bestemmelser strøget i Landstinget, og Retsplejeloven blev endeligt vedtaget, uden at man fik dette Spørgsmaal løst. Fra alle Sider, kan jeg nærmest sige, var man i og for sig enig om det uheldige i Forholdet — teoretisk set —, men man mente dog fra flere Sider, at det i Praksis ikke var saa galt. Det, som navnlig har bevirket, at man endnu ikke har faaet Spørgsmaalet afgjort, har været Hensynet til den store Bekostning, som en Løsning maatte antages at ville medføre. Efter at Retsreformen var blevet gennemført, nedsatte den tidligere Justitsminister et Udvalg til at overveje Spørgsmaalet og fremsætte Forslag desangaaende, og det er Resultatet af dette Udvalgs Arbejde, der nu foreligger i Form af dette lille Lovforslag, som er meget kort, idet det kun indeholder to Paragraffer af følgende Indhold: „Fra den 1. April at regne, som indtræffer 10 Aar efter nærværende Lovs Stadfæstelse, vil samtlige Dommerfuldmægtige ved Underretterne udenfor København være at statsansætte og dermed undergivne Reglerne i Lov Nr. 489 om Statens Tjenestemænd af 12. September 1919, særlig ogsaa Lovens §§ 44 og 473, 1ste Stykke.“ Derefter følger den sædvanlige Tilføjelse: „Denne Lov gælder ikke for Færøerne.“

Naar man er kommet til et Resultat i Udvalget, er det kun sket ved et Kompromis, idet Udvalget har delt sig i tre Mindretal. Det første Mindretal, som bestaar af tre Sagførere, har naturligvis — det kan man godt forstaa — været enig om, at en Ordning burde gennemføres straks paa dette Omraade, medens det andet Mindretal, som bestaar af to Dommere og en Dommerfuldmægtig, ikke har ment, at den nuværende Ordning har haft saa store Ulemper, at der er nogen særlig Grund til at løse Spørgsmaalet, og det tredje Mindretal, bestaaende af to Medlemmer af Rigsdagen samt Formanden for Udvalget, egentlig var af den Mening, at det foreløbig ingen Hast havde. Alle er de da enedes om det foreliggende Forslag som et Kompromis. Ved Vedtagelsen af dette Lovforslag slaar man altsaa fast, at om 11 Aar ophører den nuværende Ordning; fra det Tidspunkt skal Dommerfuldmægtigen være fast ansatte og deres private Erhverv i det nu gældende Omfang være forbudt.